

Nadporučík Karel G r u n c l:

Osady v pohybném boji.

(Podle německých pramenů.)

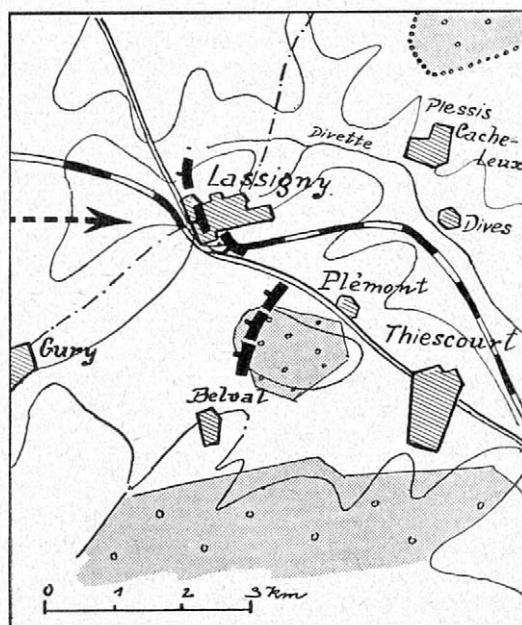
A. Ú v o d.

Již v dřívějších válkách bývaly osady často dějištěm krutých bojů, které si mnohdy vyžádaly mnoho krvavých obětí, ačkoliv někdy dobytí osady samo o sobě nemělo ani příliš velkého významu pro rozhodný úspěch na určitém úseku fronty. Vzpomeňme jen tuhých bojů o osady ve válkách napoleonských, kde i malé osady bývaly obtížnou překážkou v postupu celým brigádám! Vzpomeňme bojů o osadu Bazzeiles v r. 1870, která byla pro Němce nepřekonatelnou a která byla jimi též nazvána „nenasytným mlýnem na lidi“ (unersättliche Menschenmühle)!

Zkušenosti získané v bojích o osady byly již dávno téměř ve všech armádách zpracovány v předpisech, aby míroví velitelé měli určité vodítko pro výcvik podřízených jednotek v tomto zvláštním druhu boje. Tyto předpisy nařizovaly, že se na osadu má útočit v hustých sevřených

formacích. Teprve rusko-japonská válka ukázala, že tyto názory jsou již zastaralé a že naopak je nutno se vyhýbat nahromadění jednotek při útoku na osadu. Na počátku světové války bylo japonské zkušenosti prakticky využíváno téměř všemi armádami. Někteří vojenští odborníci byli též toho názoru, že je dobře vyhnouti se na postupu osadám alespoň hlavními silami. Odůvodňovali to tím, že vyhnutím lze zabránit velkým ztrátám a že se tak ušetří též osady od zničení. Aby však bylo toto vyhnutí možné, doporučovalo se neutralisovat okraje osady polním dělostřelectvem.

Do jaké míry byly tyto názory správné, ukázal pohybný boj hned na počátku světové války. Uvedeme několik příkladů a odvodíme si z nich poučení.

→ směr franc. útoku,
 ┘ ┘ umístění jednotek 15. bav. pluku 21.
 a 22. září 1914.
 Náčrt 1.

B. Příklady ze světové války a poučení z nich.

I. Boje v roce 1914 na západní frontě ukázaly, že obrana osad v pohybném boji je velmi účinná. Okraje osad se daly dobře hájit, aniž obráncům hrozila úplná záhuba. Obránce ovšem nesměl být usazen přímo na okrajích osady, neboť tam byl přímo vydán na pospas útočnickovu dělostřelectvu. Obránce musil být jednak rozčleněn v okolním terénu, odkud se daly okraje osady ovládat palbou, jednak musil pružně organizovat obranu uvnitř osady, jsa rozčleněn na malé odpory po celé šířce a hloubce osady.

Němci sami potvrzují (viz Mil. Wochenblatt č. 29, 1935), že Francouzi byli skutečnými mistry v hájení osad a že se od nich v této věci

mnohému přiučili. A právě s touto pružně organisovanou obranou osad musí útočník počítat, nechce-li se dočkat nepříjemných překvapení!

Velmi pěkným důkazem toho je boj 15. bavorského pěšího pluku v září 1914 o vesnici Lassigny (asi 11 km sz. od Nyonu — viz náčrt 1), kterou měly obsazenu rotý onoho pluku. Francouzské dělostřelectvo postřelovalo sice vesnici až do okamžiku vyražení vlastní pěchoty, která se domnívala, že dělostřelbou byl již obránce zničen. Ale sotvaže ustala dělová palba a pěchota vyrazila vpřed, objevily se náhle na okrajích osady německé kulometry i jednotlivé skupinky pěchoty a prudkou palbou znemožnily francouzské pěchotě jakýkoliv další pohyb. Ukázalo se později, že obranné skupinky Němců byly za dělostřelecké palby skryty v úvozech mimo vesnici, některé v dobrých sklepech ve vesnici a jakmile přestalo dělostřelectvo střílet, zaujaly co nejrychleji svá předem vyhlédnutá stanoviště při okrajích vesnice. Tato stanoviště nebyla stálá a často se měnila, takže zasáhlo-li francouzské dělostřelectvo znovu proti cílům udaným pěchotou, byli zatím německé skupinky zas již na jiném výhodném stanovišti v úplném bezpečí. Tak na př. 21. a 22. září 1914 ponechali Němci v Lassigny jen asi 160 mužů a přemístili všechny ostatní jednotky v noci mimo osadu, a to na západní svah zalesněné kupy jz. od vesnice Plémontu, kde se přemístěné jednotky ihned zakopaly. Jakmile po opakované dělostřelecké palbě vyrazila francouzská pěchota znovu k útoku, byla překvapena neočekávanou palbou německých odporů s oné kupy.

Boj o Lassigny dává nám některé velmi dobré poučky:

1. Je dobře volit, hlavně pro samočinné zbraně obránce, několik zá-
měnných palebných postavení. Klameme tak útočníka, který si nemůže
učinít představu o síle obráncově a můžeme jej překvapit. Mnoho ovšem
záleží na okolním terénu.

2. V osadách, kde je několik pevných budov a hlavně odolných
sklepů, je pěchota obránce ohrožena mnohem méně než v zákopech, vy-
budovaných v otevřeném terénu, kde hlavně za dne jest oloupěna o ja-
koukoliv možnost vyhnouti se nepozorovaně nepřátelské palbě (snad
kromě spojovacích zákopů, jsou-li ovšem vybudovány).

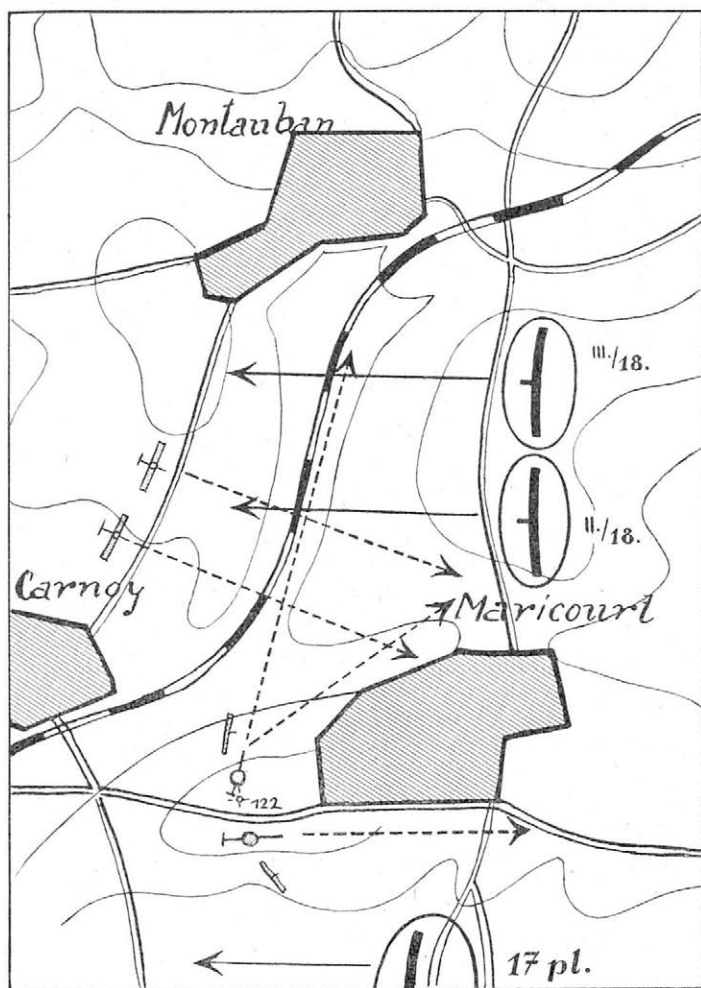
3. Zálohy je možno v osadách mnohem výhodněji umístit, lze je lépe
přemisťovat a snadněji jim velet než v otevřeném terénu.

4. V nejnovější době přistupuje k tomu ještě další výhoda, že v osa-
dách lze silné sklepy upravit na protiplynové úkryty, a to zvláště v osa-
dách výše položených.

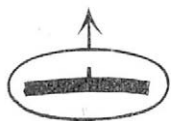
Lze tedy říci, že osady neztratily svého významu ani při dnešních
moderních způsobech boje. Nebude proto správné, když se velitel bude
vyhýbat úmyslně tomu, aby zahrnul do své obranné sestavy i osady,
které jsou v jeho úseku. Vybavíme-li pěchotu obránce dostatečným po-
čtem kulometů a rozdělíme-li ji na malé odpory, dobře ukryté na něko-
lika nenápadných rozích osady, s dobrým výstřelem do předpolí —
hlavně však tak, aby bylo co nejvíce využito výhod bočné palby —
bude obrana osady v rozhodných okamžicích velmi účinná.

II. Všimněme si nyní názorů, které hlásaly, že je dobře v útočném
boji osadám se vyhnouti. Příklady z války však dokázaly pravý opak a
všechny pokusy o vyhnutí se osadě dopadly velmi špatně. Uvedeme si
jeden příklad, z něhož zase můžeme čerpat dosti poučení. Bylo to na zá-

padní frontě koncem září 1914, když jednotky II. bavorského armádního sboru tlačily Francouze sz. od Péronné s úmyslem, vrhnouti je až

0 1 2 3 km

směr postupu něm. praporů,

franc. osádka.

Náčrt 2.

za řeku Sommu. Němcům stálo však v cestě několik osad. Zejména vysoko položená osada Maricourt (viz náčrt 2) byla velmi těžkou překážkou

v postupu Němců, jak se ukázalo. Proti Maricourtu postupovaly jednotky, patřící do svazku 3. bavorské pěší divise. Stanuly před osadou pozdě večer 26. září 1914. Byla to chyba, že vesnice nebyla ještě též večer prohledána. Velitel 6. bavorské pěší brigády se rozhodl, že obejde hlavními silami Maricourt s obou stran. Myslil, že tím již bude Maricourt v jeho moci. A proto nezasadil proti Maricourtu čelně vůbec nic — ba nebyly ani určeny jednotky k prohledání vesnice! Myslilo se všeobecně, že se Francouzi nemohou již na svém ústupu k Sommě nikde zachytit.

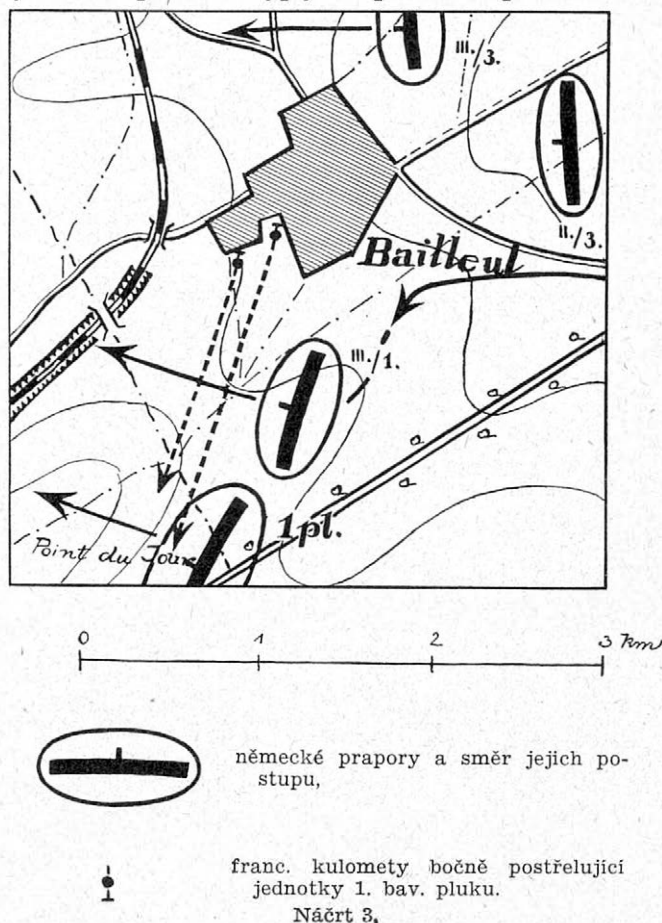
Ještě večer 26. září se dostaly 2 prapory (II. a III.) bavorského 18. p. pluku až na výšiny sz. od Maricourtu a dva prapory (II. a III.) 17. p. pluku na svahy jižně od osady. Oba prapory nocovaly venku a nikoho nenapadlo jít do vesnice a prohledat ji. Dělostřelectvu bylo nařizeno vystřelit v noci několik ran v nepravděpodobných přestávkách na Maricourt, aby byla jistota, že v osadě nic nezůstalo; ve 4 h. 15 minut mělo být připraveno na pronásledování ustupujících Francouzů.

Za svítání byl zahájen další postup. A teprve pak vysvitly chyby, které byly učiněny tím, že se Maricourt prostě obešel, aniž byl propátrán a aniž bylo proti němu něco zasazeno. Důvěřovalo se až příliš dělostřelecké palbě řízené v noci na Maricourt a podceňovali se Francouzi. Sledujme nyní, co se stalo: Sotvaže II. a III./18. prapory vyrazily k dalšímu postupu a vkročily do „začarované kotliny“, táhnoucí se od Maricourtu na západ ke Carnoy a rozdvoující se dále na sv. k Montaubanu, dostaly se do strašné palby. Svahy koty 122 na západě od Maricourtu byly totiž obsazeny francouzskou pěchotou, jejíž kulomety postřelovaly onu kotlinu. Německé jednotky se snažily proniknout vpřed, ale dostaly se do bočné palby francouzských kulometů umístěných přímo v Maricourtu. Teprve potom nahlédl velitel 6. bavorské brigády svůj omyl, že chtěl Maricourt prostě cbejít, aniž zasadil proti osadě část svých sil. Jak bylo vidět, německé dělostřelectvo francouzské osádce v Maricourtu příliš neuškodilo — způsobily to dobře stavěné budovy a několik sklepů, kde byla posádka po čas palby ukryta.

Stejně zle se dařilo II. a III. praporu 17. pluku na jih od Maricourtu. Francouzská osádka v Maricourtu byla mimo to podporována velmi účinnou palbou kulometů, umístěných na záp. od Carnoy, které postřelovaly bočně úžlabinu, táhnoucí se na sv. k Montaubanu. Prapory 18. a 17. pluku měly strašné ztráty. Velitel 6. bavorské brigády vida tuto situaci, rozhodl se ustoupit zpět před Maricourt. Po těchto neúspěších se rozhodlo velitelství II. bavorského armádního sboru k novému útoku mezi Maricourtem a Carnoy. Před novým útokem zasypalo německé dělostřelectvo Maricourt, Carnoy a Montauban granáty. Po skončení dělostřelecké palby vyrazila německá pěchota k novému útoku. Ale sotvaže vstoupila do úžlabiny sz. od Maricourtu, byla opět napadena palbou od Carnoy. Ztráty německé pěchoty se ještě více zvětšily. Ba dokonce se objevily francouzské kulomety zase na okraji Maricourtu a strašně působily v německých řadách. Po těchto neúspěších byly k neutralisaci Maricourtu a Carnoy soustředěny 2 celé polní dělostřelecké brigády, které dlouho střílely na obě osady tak, že se již zdálo nemožným, aby v osadách zbyla jediná živá duše. Ale zase se opakovalo totéž: jakmile německá pěchota vyrazila a děl. palba ustala, objevily se na okrajích těchto osad francouzské kulomety, které jakýkoliv postup znemožnily. V Maricourtu

bylo totiž několik mohutných sklepů, které odolaly i mohutné děl. palbě a v nichž osádka měla bezpečné úkryty. Teprve potom se podařilo některým bateriím dostat se skrytě zámeckým parkem na vých. okraj Maricourtu a přímo ohrozit francouzské odpory. V zápětí vrhly se některé jednotky, které přispěchaly ke krytí baterií v parku, přímo na Maricourt. Hůře však bylo s osadou Carnoy, která je v dolíku. Dělostřelecká palba, mířená na Carnoy z prostoru od Montaubanu, nemohla býti dobře pozorována, takže se francouzští kulometníci mohli dobře přemísťovat a z jiných palebných postavení způsobovat strašné ztráty německé pěchotě.

Němci sami přiznávají, že Maricourt a Carnoy uzavřely úplně cestu II. bav. arm. sboru k Sommě (viz Mil. Wochenblatt čís. 29, 1935, sloupec 1130). Z vylíčeného příkladu vyplývá opět dobré poučení:

1. Již první pokus o obejití Maricourtu s obou stran dokazuje, že ve dne a bez těsné součinnosti dělostřelectva je podobná operace stěží proveditelná a že obvykle končí velkými ztrátami.

2. Osady, které jsou v pásmu postupu, je nutno za každých okolností prozkoumat.

3. Osad vysoko položených a ovládajících okolní terén nebude možno se zmocnit jen obchvatem. Bude nutno kombinovat obchvatný manévr s čelním útokem. Mezi jednotkou útočící na osadu čelně a mezi jednotkami útočícími na okolní terén musí být dokonalá souhra.

4. Útočník musí mít vždy na mysli, že okolní terén je nezbytná součást obrany osady. Není proto správné lpěti na schématu a myslit si, že stačí, když se vesnice udržuje pod palbou a dobývá se se strany nebo zezadu. U vysoko položených osad s výhodným okolním terénem nebude to možné. Právě vyličený příklad dokazuje, že mnohdy bude nutno vzít osadu čelně po předechozí přímé děl. palbě ze značné blízkosti — ovšem dovolí-li to okolnosti jako ve vyličeném případě, kde park skýtal na konec dělům a pak jednotkám útočícím čelně výborný skryt při přiblížení.

5. Tvrdosť odporů v osadě i po vyličených dělových palbách 2 celých brigád potvrzuje nám znamenitě slova našeho P-I-1: „Obranu vesnic třebaš i zničených dělostřelectvem podporují nahromaděné překážky a množství úkrytů.“

III. Obejití osad v pohybném boji může se zdařit jedině v noci nebo v mlze, ale i při tom je nutno počítat s určitými opatřeními. Toto tvrzení nám vysvitne z dalšího příkladu. Příklad je vzat ze západní fronty a líčí boje postupujících Němců o osadu Bailleul, která znamenitě odolávala jednotkám I. bavorského záložního armádního sboru (viz náčrt 3). Tato osada byla asi 600 m široká a 800 m hluboká. Bráněna byla asi 4 rotami francouzských koloniálních jednotek. Francouzské kulomety, umístěné na jz. okrajích osady, postřelovaly bočně předpolí na jih od vesnice, takže se jednotky záložního 1. bavorského pluku nemohly vůbec dostat na plošinu Point Jour. 3. a 4. října se propracoval za podpory dělostřelectva krok za krokem II. prapor 3. záložního bavorského pěšího pluku až asi na 1 km východně od Bailleulu, kde se zastavil. V noci na 5. října se podařilo proniknout na severu III. praporu téhož pluku a dosíci prostoru severně od Bailleulu. Na postupu byl zdržován jen slabší čelní palbou obránců, ale mnoho ztrát neutrpěl. Ale hůře se vedlo na jihu III. praporu 1. záložního bavorského pluku. Vyrázil 5. října teprve za svtání na západ a vyhnul se osadě Bailleul k jihu. Ale jeho postup byl pozorován a v příhodném okamžiku napadli jej Francouzi bočnou palbou z vesnice. Praporu nezbyvalo nic jiného, než obrátit se proti Bailleulu — máme tu tedy důkaz, že vesnici lze obejít v noci, ale že toto obejití musí být dokončeno na všech stranách ještě před svtáním. Bylo již k polednímu, když se III./1. praporu podařilo dostat se velmi zvolna na plošinu jz. od Bailleulu. Vidíme, že Bailleul zůstala téměř za frontou jednotek I. záložního bavorského sboru, poněvadž ostatní prapory se posunuly rovněž poněkud vpřed. II./3. bav. prapor se posunul až k cestě asi 500 m před jhv. okrajem vesnice, kde zůstal stát. Na severu byla určena 1 rota III./3. praporu k střežení severního okraje osady. Touž úlohu měla na jihu 1 rota III./1. praporu. Vidíme, že francouzská osádka v Bailleulu měla volný jen západní okraj vesnice, který nebyl ještě střežen. A když se dne 5. října v 18 hod. večer vrhl II./3. prapor na osadu, byla osada již prázdná, neboť Francouzi vycítili situaci a ustoupili volnými ještě východy na západním okraji vesnice na plošinu západně od Bailleulu. Této plošiny dosáhli již za soumraku. Na ní za železniční tratí umístili své kulomety a zahájili prudkou palbu do zad německým čelním jednotkám, které se za-

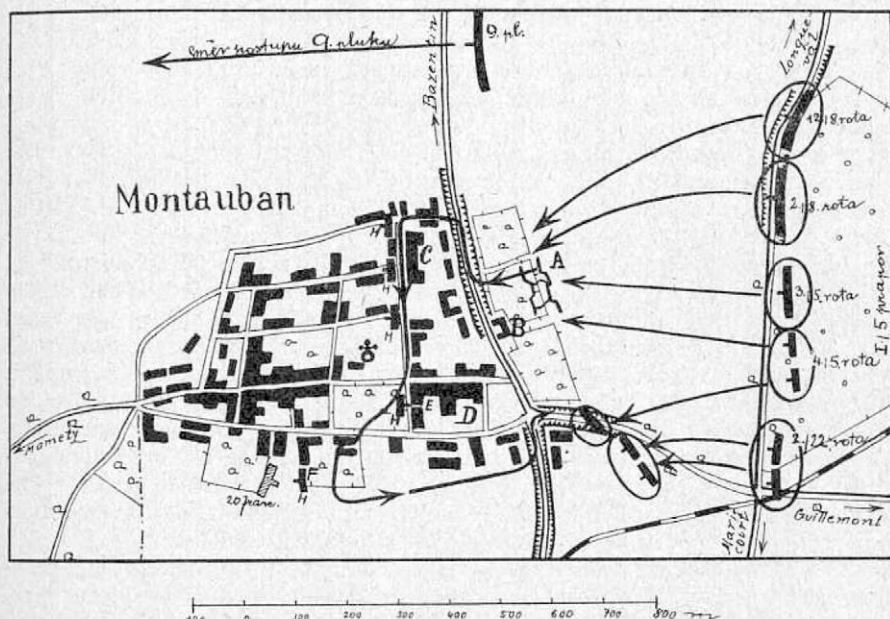
tím propracovaly na severu a na jihu od Bailleulu vpřed. V německých řadách nastala nepopsatelná panika.

Z tohoto příkladu lze si odvodit další poučení.

1. Osadu lze obejít hlavními silami jediné v noci ještě před svítáním nebo za mlhy.

2. K obejití jsou výhodné jen osady malých rozměrů.

3. Chceme-li osadu obejít hlavními silami, musíme je zabezpečit před náhlým překvapením, t. j. musíme určit jednotky k obklíčení a střežení osady, a to se všech stran.

H — hlídky k střežení týlu a boků.

A — franc. zákop.

B — hořící budova.

C — mohutná budova s osádkou.

D — blok budov.

E — nebezpečný průjezd v bloku D.

F — místo, od něhož spatřeno 20 mužů franc. pěchoty.

→ směr postupu rot v osadě.

Náčrt 4.

4. Obejití velkých osad nepřítelem obsazených, kde jsou lepší možnosti pro organizaci obrany (pevné zdivo, sklepy) — bude vždy operací velmi odvážnou a riskantní. Budeme-li chtít vyřadit z činnosti nepřátelské odpory zahnížděné v takové osadě, musíme nejprve do osady vniknout a zneškodnit hlavně všechny automatické zbraně obránce, které bočnou palbou ovládají okolní terén osady.

IV. Že lze i s poměrně malými silami a malými ztrátami osady dobýt, ukáže nám další příklad — dobytí Montaubanu Němci 28. IX. 1934 (viz náčrt 4). Podobně jako Maricourt byl i Montauban obtížnou překážkou v postupu II. bavorského záložního armádního sboru. Byla to osada asi 600 m široká a 1.200 m hluboká, rozprostírající se na výšině a ovládající okolní terén. Byla položena tak, že tvořila rozhraní mezi oběma německými divisemi. V noci s 27. na 28. IX. se podařilo jednotkám 9. bavor-

ského pluku připlížit se až do terénního záhybu na sever od osady (při silnici vedoucí na Bazentin). Ale když se rozednilo, poznali velitelé těchto jednotek, že se dále nehnu, poněvadž terén před nimi byl postřelován bočně francouzskými kulomety. Na štěstí vnikly brzy po 8. hodině ráno 2 $\frac{1}{3}$ roty I./5. bavorského praporu a 1 rota III./8. praporu do vesnice: francouzský zákop uprostřed před vesnicí (A) byl okamžitě dobyt. Ale vpravo a vlevo od tohoto zákupu byl vysoký a drátem upletený živý plot, takže proniknutí bylo nemožné. Tím se stalo, že roty mohly proniknout ovocnými zahradami jediné za dobytým francouzským zákopem. Při tom se ovšem pomíchaly. Brzy se však ukázalo, že situaci nebude možno jen tak lehce rozřešit. Na západním okraji ovocných zahrad byla mohutná o samotě stojící budova, která hořela (B) a se všech stran byla pod palbou francouzské pěchoty. Bylo třeba jednat rozhodně. V těchto kritických okamžicích strhl na sebe velení velitel jedné z rot (4. roty 5. pluku), pokoušejících se vniknout do vesnice. Jednou četou dal obsadit plot ovocné zahrady na severu a na jihu a se zbytkem — muž za mužem — pronikl zahradou na západ, využívaje každého křovíčka. Tímto způsobem se dostalo nepozorovaně asi 150—180 mužů do hlubokého zářezu hned za zahradami, kde byli kryti před francouzskými kulomety. Za oním velitelem roty a při důkladném využití výhod zářezu dostali se útočníci k severovýchodnímu cípu vesnice. Tam umístil velitel roty lehké kulomety, aby rozvrátily možný francouzský protiútok. Na severním cípu vesnice nařídil velitel roty postupovat za sebou, muž za mužem, podél domů první příčnou ulicí, vedoucí k západu. Bylo nutno postupovat velmi obezřele, dům od domu a využívat kdejakého úkrytu, poněvadž z okolních domů bylo na přebíhající stříleno. Nebylo času zabývat se každou budovou, kde byli Francouzi zahrnzděni, a proto velitel roty nařídil každou takovou budovu zapálit. Ovšem tato práce vyžadovala značného počtu lidí, takže zbytek útočníků se čím dále tím více zmenšoval. Velitel roty viděl, že by bylo nemožné proniknout až na opačný okraj vesnice, a proto zahrnul sám na druhou podélnou ulici k jihu. Zbytek za ním — opět muž za mužem — těsně podél domů, přískoky od krytu ke krytu. Aby si zajistil boky a týl, dal velitel roty strážit několika muži budovu „C“, která byla obsazena Francouzi, a dále druhou a třetí příčnou ulici, ústící kolmo na směr postupu. Se zbytkem asi 30—40 mužů se pokusil přeběhnout dále velmi nebezpečný úsek — náves u kostela. I to se podařilo. Zatím co někteří stříleli na nejnebezpečnější místa, ostatní po jednotlivcích přebíhali. Tak se dostali až k velmi nebezpečnému bloku budov „D“, jemuž se vyhnuli do přilehlé zahrady. Aby byli zajištěni odzadu, dal velitel roty strážit několika muži průjezd „E“ do onoho bloku budov a se zbytkem proběhl zahradu, za níž narazil asi na 20 francouzských pěšáků, kteří byli umístěni asi 100 m na západ od skupiny budov „F“. Tito pěšáci byli překvapeni a vzdali se. Velitel roty dal je strážit několika muži a s posledními silami — asi s 10 muži — hleděl se dostat zahradami a dvory na jihovýchodní cíp vesnice, což se mu také podařilo. Vidíme tedy, že s poměrně malými silami byla úplně odříznuta francouzská osádka, která byla ve východní čtvrtině osady.

Všimněme si nyní, jaký měla tato akce význam:

Popsaným výpadem byla upoutána pozornost obránců (III./69. francouzský polní prapor), kteří v prvních okamžicích nevěděli, co se děje uvnitř vesnice. Veškeré zbraně, které střílely do předpolí vesnice, byly

okamžitě alarmovány a připraveny pro boj v osadě. Ale toho právě využili Němci na severu a 9. bavorský pěší pluk, nejso již přikován bočnou palbou francouzských kulometů k zemi, zahájil v 10 h. další postup. Poučení, vyplývající z uvedeného příkladu:

1. Chceme-li se zmocnit osady obchvatem, musíme částí svých sil upoutat obránce čelně. Tato poutací skupina nemusí být ani příliš početná — jak vidíme z vyličeného příkladu — musí však mít bystrého a energického velitele a odhodlané mužstvo. Viděli jsme, že svou úlohu velmi dobře splnily 3 početně velmi slabé rotý, které nebyly vyzbrojeny dnešními moderními bojovými prostředky pro boj v osadě, jako ručními granáty, trhacími náložemi, minomety, doprovodnými děly, tanky.

2. V boji o osady se vždy setkáváme s nepředvídanými překážkami. Je nutno, aby se velitel jednotky, která má provést útok na osadu, střezil jakéhokoli ukvapeného jednání. Kdyby byl v našem příkladě jednal velitel rotý ukvapeně a kdyby chtěl slepě proniknout až na opačný okraj vesnice, která byla hluboká a všude obsazena, byl by jistě ztracen.

Jak vidět, musí být taková věc řešena rozumně a plánovitě. Vždy je třeba pamatovat na zajištění nechráněných boků a týlů, na možnou ústupovou cestu, na krytí ústupu z osady. Pozor na příčné komunikace!

3. Je nutno dát si pozor hlavně na osamělé budovy. Těch je třeba se zmocnit co nejdříve. Na pevné obsazení budovy je nejlépe útočit ze zadu.

4. Je-li možno postupovat dvory a zahradami, vystříhejme se pohybu po ulicích.

C. Z á v ě r.

Poznali jsme, že v pohybném boji jsou osady obsazené nepřítelem vždy vážnou překážkou v postupu a že nesmíme brát na lehkou váhu způsob, jakým se chceme s obsazenými osadami vypořádat. V noci dají se sice osady obejít, ale jen tehdy, není-li přilehlý terén u osady obsazen nepřítelem. Velké a dobře stavěné osady nebude nikdy možno v pohybném boji úplně zničit jen dělostřelectvem, nebo je úplně zamořit plynem, neboť nebudeme mít k tomu dosti času a dosti střeliva, hlavně speciálního střeliva. Tyto obtíže budou ještě větší, budeme-li chtít proniknout mezi dvěma nebo třemi osadami. Bude velmi těžké vyžadovat rychlé zasáhnutí hrubého dělostřelectva — rychlý pohyb tomu asi nedovolí; nezbyvá proto nic jiného, než aby se pěchota vypořádala sama s osadami ležícími v jejím pásmu činnosti za použití svých prostředků, hlavně těžkých kulometů, pěchotních děl a minometů. Čím vážnější odpor obránců osady budeme předpokládat, tím méně lidského materiálu zasadíme přímo proti osadě; dáme za to proti ní tím více těžkých zbraní (kulometů, minometů, tanků, děl atd.). Ale rozhodnutí budeme vždy hledat v okolním terénu, mimo osadu.
